

Hauki on kala

Lehdet ovat kertoneet ison hauen purren pikkutyttöä jalkaan niin pahasti, että siihen piti panna monta tikkiä.

Samassa yhteydessä mieleen palautettiin taannoinen sattumus Venäjällä, missä hauki söi kokonaisen koiran ja ui sitten verkkoon. Kun kalamies avasi hauen, koira löytyi sen sisältä elävänä ja rupesi haukkumaan vimmatusti, niin kuin huonosti syödyillä koirilla on tapana.

Nämä ovat kieltämättä harvinaisia ilmiöitä, mutteivät ainutlaatuisia. Itse muistan nuoruudestani omituisempiakin juttuja, sikäli kuin muistan oikein.

Vuonna –48 tai –49 olin isäni kanssa uistinta vetämässä Oulujoen keskijuoksulla, joka silloin oli vielä vapaana, koska vasta Merikoski oli rakennettu. Kalaonnei ei suosinut, ja olimme jo kääntymässä kotirantaa kohti, kun yhtäkkiä tunsin äkäisen nykäyksen vanhan Professorin paperinarussa, joka pula-aikana ajoi siiman virkaa.

Yritin kelata narua, mutta se ei hievahtanutkaan.

–Nyt pelkele te on pohjatta, solkkasin isälleni lapsenkielellä, lapsi kun vielä olin.

–Elä sinä poika kiroile, ärähti isä, mutta totesi sitten, että taatana hänen oli pakko tulla apuun.

Yhteisvoimin yritimme vetää uistinta irti, mutta mikään ei auttanut. Päinvastoin, vene alkoi solua vinhaa vauhtia perä edellä vastavirtaan.

Syöksytyämme Pyhäkosken ylös joki teki mutkan, mutta me jatkoimme suoraan auraten maastoon uran, josta myöhemmin tuli Utasen alakanava. Jossain Jylhämän kohdalla yritimme takertua jokivarren männikköön, mutta se lakosi kuin viikatteella leikaten, ja meni sittemmin Osaran piikkiin.

–Anna sille löysiä, väsytetään, neuvoi isäukko, kun vene oli karahtanut halki Manamansalon.

Minähän annoin, ja se keino lopulta tepsii. Töksähdimme päin kukoistavaa Kajaanin linnaa, joka hajosi niin pieniksi mureniksi, ettei sitä ole vieläkään saatu korjatuksi. Törmäyksen voimasta myös etupuolen maasto meni länkyille, joka nykyisin tunnetaan Vuokattina.

Selvittyämme pökerryksistä aloimme tutkailla saalistamme. Haukihan se oli, ja aika kookaskin, joskaan emme tulleet siinä tohinassa sitä mitanneeksi tai punninneeksi. Jotain kuvastanee se, että kun avasimme kalan mahan, sieltä löytyi koko Merikosken voimalaitos yhtenä suupalasena niin hyvässä kunnossa, että yksi turpiini oli vielä käynnissä ja jauhoi sähköä toistakymmentä megawattia siinä koskessa, joka syntyi haukiraukan koristessa henkitoreissaan.

Sen verran kalassa oli puhtia vielä perattunakin, että se jaksoi vetää voimalan takaisin Merikoskeen vielä samana iltana. Liekö sen poissaoloa moni huomannutkaan.

Kun olen tätä tarinaa tuttavilleni kertonut, moni on epäillyt sen totuudenmukaisuutta. Itse en sitä epäile, joskin ymmärrän, että asiasta on haluttu julkisuudessa vaieta, koska vesioikeuskäsittely on vielä kesken ja on selvittämättä, kenelle ja kuinka paljon pitää maksaa korvauksia siitä vesivoimasta, joka pääsi karkuun hauen syötyä voimalaitoksen.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)